

СТИВЪН КИНГ

1408

Превод от английски: Весела Прошкова, 2002

chitanka.info

Майк Енслин е специалист в сферата на паранормалното и известен писател на ужаси. Когато научава за странните истории в хотел „Долфин“, Майк без колебания се отправя натам. Въпреки предупрежденията на управителя на хотела Джералд Олин, писателят се настанява в стая 1408. Малко след това той разбира истинския смисъл на думата „ужас“. Специалистът вече не се нуждае от доказателства за новата си книга, а от умения да се измъкне жив от капана на стаята.

Няма автор на страховити разкази, който поне веднъж да не е писал за хора, погребани живи, както и за стаята с призраци в странноприемницата. Представям ви моята версия на историята за стаята. Единственото необичайно в нея е, че никога не съм възнамерявал да я завърша. Написах първите три-четири страници и ги включих в книгата си „За изкуството на писателя“, за да покажа на читателите как историята се „разгръща“ при втората чернова. Най-вече ми се искаше да приведа конкретни примери за принципите, които защитавам (с риск да досадя с дрънкането си). Ала се случи нещо неочаквано и приятно — разказът ме обсеби и в края на краищата го довърших. Смятам, че онова, което предизвиква страха ни, е съвсем индивидуално (например аз не разбирам защо някои хора изпитват ужас от отровния бръшлян), но този разказ наистина ме изплаши, докато работех върху него. За пръв път видях бял свят като част от аудиокомпиляция, наречена „Кръв и дим“, и като го слушах, още повече се изплаших. Не, не се изплаших, направо си изкарах ангелите. Все пак хотелските стаи са страховити по принцип, не мислите ли? Представете си колко души преди вас са спали в същото легло. Колцина са били болни? Колцина са били на границата на безумието? Колцина са възнамерявали да прочетат няколко стиха от Библията, която винаги намираме в чекмеджето на нощното шкафче, след което да се обесят в дрешника? Бррр! Е, време е да се регистрираме в хотела. Ето ти ключа... може би ще ти направи впечатление кое число образува сборът от четирите невинни цифри.

Стаята е в края на коридора.

I

Майк Енслин тъкмо преминаваше през въртящата се врата, като видя, че Олин, управителят на хотел „Долфин“, седи на креслото във фоайето. Сърцето му се сви. „Може би все пак трябваше да доведе отново адвоката“ — помисли си. Е, вече е прекалено късно. Пък и дори Олин да е решил да постави нови препятствия между господин Енслин и стая 1408, в крайна сметка това не е толкова лошо, даже има известни предимства.

Когато пристъпи във фоайето, Олин тръгна към него и му протегна пухкавата си длан. Хотел „Долфин“, намиращ се на Шейсет и първа улица близо до Пето Авеню, беше малък, но луксозен. Майк прехвърли чантата си в другата ръка, за да стисне дланта на управителя, и с крайчеца на окото си забеляза минаващите наблизомъж и жена във вечерни облекла. Жената беше руса, роклята ѝ, разбира се, беше черна, а изисканият аромат на парфюма ѝ сякаш олицетворяваше Ню Йорк. В бара някой свиреше на пианото „Ден и нощ“, като че ли да подсили атмосферата, типична за многомилионния град.

— Добър вечер, господин Енслин.

— Здравейте, господин Олин. Някакъв проблем ли е възникнал?

Управителят се намръщи и се огледа, сякаш търсеше помощ. Мъж и жена стояха до бюрото на портиера, монтирано върху невисок подиум, и спореха коя театрална постановка да посетят, докато служителят, вежливо усмихнат, търпеливо изчакваше решението им. Човек с поизмачкано сако и почервенели клепачи — типичните признаци за дълги часове, прекарани на седалката на самолет — обсъждаше резервацията с жена с елегантен черен костюм, който спокойно можеше да мине за вечерно облекло. Служителите на хотел „Долфин“ както обикновено изпълняваха задълженията си. Можеха да служат на всекиго освен на бедния господин Олин, който беше попаднал в примката на писателя.

— Господин Олин? — повтори Майк.

— Господин Енслин... съгласен ли сте да поговорим насаме в кабинета ми?

„Защо не?“ — помисли си Майк. Може би тъкмо това ще му помогне да разкраси историята за стая 1408, ще ѝ придаде зловещия оттенък, който очевидно толкова допада на читателите... и още нещо, и то много важно. Нещо, в което до този момент не беше уверен въпреки многобройните увъртания от страна на управителя, ала сега разбра със сигурност. Олин наистина се страхуваше от стая 1408 и от онова, което може да се случи с Майк, ако пренощува там.

— Разбира се, господин Олин.

Със заучен професионален жест управителят понечи да вземе чантата му:

— Позволете ми.

— Не е необходимо, благодаря. Нося само една смяна бельо и четка за зъби.

— Наистина ли държите на намерението си?

— Разбира се — кимна Майк. — Облякъл съм хавайската риза, която ми носи късмет. — Усмихна се и добави: — Освен това притежава свойството да прогонва призраци.

Олин обаче не се усмихна, а въздъхна — дребен шишкав човечец с елегантно черно сако и вратовръзка с идеален възел.

— Добре, господин Енслин. Последвайте ме.

* * *

Докато стояха във фоайето, управителят беше като на тръни, изглеждаше някак обезсърчен. А когато влезе в кабинета с елегантна дъбова ламперия, на чиито стени висяха скъпи картини и снимки на хотела („Долфин“ беше отворил врати през 1910 година — Майк спокойно можеше да пише, без да прави справки в архивите на известни списания и вестници, но бе свикнал старателно да се подготвя), той сякаш възвърна увереността си. Подът беше застлан с персийски килим, двата лампиона хвърляха мека светлина. На бюрото стоеше настолна лампа със зелен абажур на ромбчета, до нея беше поставена кутия за пури. А до кутията бяха трите книги на Майк Енслин. С меки корици, разбира се; творбите му никога не са имали

честта да бъдат издадени като скъпоструващи книги с твърди корици. „Господин управителят също си е направил труда да ме проучи“ — помисли си.

Настани се на креслото пред бюрото. Очакваше Олин да заеме обичайното си място, ала управителят го изненада. Седна на стола до него, кръстоса крак върху крак, приведе се, притискайки към бюрото закръгленото си шкембенце, и докосна кутията:

— Желаете ли пура, господин Енслин?

— Не, благодаря. Не пуша.

Олин се втренчи в цигарата, затъкната зад дясното ухо на писателя, също както цигарата, която напереният вестникарски репортер от миналото е затъквал в лентата на меката си шапка редом с табелката с надпис „ПРЕСА“. Майк така беше свикнал с нея, че отначало не разбра какво гледа управителят. Сетне се засмя, измъкна цигарата иззад ухото си, огледа я и промърмори:

— Не съм пушил от девет години. По-големият ми брат почина от рак на белите дробове. След смъртта му се отказах от пушенето. Цигарата зад ухото... — той сви рамене — донякъде е поза, но ми е като талисман. Нещо като хавайската риза. Или цигарата, която понякога виждаш на стената или на бюрото на приятел, поставена в кутийка с надпис: „При спешен случай счупи стъклото“. Стая 1408 за пушачи ли е, господин Олин? Само питам, в случай че избухне ядрена война.

— Всъщност наистина е за пушачи.

— В такъв случай — сърдечно каза Майк — изобщо не бива да се притеснявате.

Управителят отново въздъхна, ала този път не така отчаяно като преди малко във фоайето. „Защото сега се намира в своя кабинет — помисли си Майк. — Един вид на своя територия.“ Дори днес следобед, когато Майк посети хотела, придружаван от адвокат Робъртсън, притеснението на Олин сякаш се изпари, когато влязоха в кабинета му. И защо не? Къде ще се почувстваш като началник, ако не в собствения си кабинет? Помещението беше елегантно, с хубави картини и снимки на стените, подът беше застлан със скъп килим, на бюрото стоеше кутия със скъпи пури. Несъмнено от 1910 година насам тук са работили много управители на хотела; посвоему то беше олицетворение на Ню Йорк също като русокосата жена с дълбоко

деколтирана вечерна рокля, излъчваща уханието на скъп парфюм и неизречено обещание за необуздан секс в малките часове на нощта.

— Няма начин да ви разубедя да не го правите, така ли? — попита Олин.

— Не сте в състояние да го сторите — отвърна Енслин и отново затъкна цигарата зад ухото си. Не приглаждаше косата си с брилянтин като някогашните колоритни вестникарски драскачи с меки шапки, ала все пак ежедневно подменяше цигарата както сменяше бельото си. Зад ушите се събира бая пот; случеше ли се да разгледа смъртоносното бяло цилиндърче, преди да го изхвърли в тоалетната, той виждаше бледия жълто-оранжев отпечатък върху тънката хартия. Което само по себе си въздействаше отрицателно на изкушението да запали цигарата. Сега се питаше как в продължение на двайсет години е изпушвал трийсет, понякога четирийсет цигари на ден. Още по-уместен беше въпросът *защо* го е правил.

Олин взе от бюрото трите книги:

— Искрено се надявам, че грешите.

Майк дръпна ципа на страничното джобче на пътната чанта и извади диктофон „Сони“:

— Имате ли нещо против да записвам разговора ни, господин Олин?

Управителят махна с ръка. Енслин натисна бутона за запис — червената лампичка проблесна, лентата се завъртя.

Междувременно Олин преглеждаше книгите на купчинката, четеше заглавията им. Както винаги, когато видеше някой да държи негова книга, Майк Енслин изпита странна смесица от чувства; гордост, смущение, удоволствие, желание да се държи предизвикателно и срам. Нямаше причина да се срамува от творбите си, които през последните пет години му бяха донесли добра печалба, при това чиста, защото не бе сключил неизгоден договор, с издателство (може би от завист неговият агент наричаше издателите „проститутки, търгуващи с книги, вместо с телата си“), тъй като сам беше измислил концепцията. Какво можеш да напишеш след „Франкенщайн“ освен „Съпругата на Франкенщайн“?

Така или иначе беше завършил университета в Айова. Преподавала му беше Джейн Смайли. Навремето най-съкровената му мечта (за която не подозираше нито един от сегашните му приятели и

познати) беше да бъде обявен за най-младия поет в Йейл. Когато управителят на хотела зачете на глас заглавията на книгите, Майк съжали, че го е предизвикал, като е включил диктофона. Когато след време прослуша записа, му се стори, че долавя презрителни нотки в наглед любезния глас на Олин. Той машинално докосна цигарата зад ухото си.

— „Десет нощи в десет къщи, обитавани от призраци“ — прочете управителят. — „Десет нощи в десет гробища, обитавани от призраци“, „Десет нощи в десет замъка, обитавани от призраци“. — Той погледна Майк и едва забележимо се усмихна. — За написването на тази сте пътували до Шотландия. Да не говорим за разходките из Виенската гора. Разходите за всички пътувания се приспадат от данъците ви, нали? В крайна сметка призрачните обитатели са вашата професия.

— Намеквате ли нещо?

— Май сте особено чувствителен на тази тема, а?

— Наистина съм чувствителен. Но не и уязвим. Ако се надявате да ме прогоните от хотела, като критикувате книгите ми...

— Не, в никакъв случай. Беше проява на най-обикновено любопитство. Преди два дни изпратих Марсел — портиерът, който работи денем — да купи книгите, след като ми отправихте... молбата си.

— Беше искане, не молба. И още е. Чухте какво каза господин Робъртсън — че според законите на щата Ню Йорк, плюс два федерални закона за гражданските права, не можете да ми откажете да ме настаните в посочена от мен стая, ако е свободна. А стая 1408 е свободна. Напоследък винаги е свободна.

Ала господин Олин засега не желаеше да се отклони от темата за трите последни творби на Майк, които, разбира се, присъстваха в класацията на „Ню Йорк Таймс“ за най-продаваните книги. Жълтеникавата светлина на лампионите се отразяваше от лъскавите им корици. В илюстрациите присъстваше най-вече тъмночервеният цвят. Бяха осведомили Майк, че тъмночервеното е най-подходящо при художественото оформление на книги на ужаса.

— Зачетох едната едва тази вечер — обясни Олин. — Бях прекалено зает... както обикновено, между впрочем. Хотелът ни е

малък според нюйоркските стандарти, но деветдесет процента от стаите винаги са заети — уверявам ви, че всеки гост създава проблем.

— Като мен.

Управителят се поусмихна:

— Да кажем, че вие сте по-особен проблем, господин Енслин. Вие, вашият господин Робъртсън и абсурдните ви закани.

Думите му отново жегнаха Майк. Не беше отправил никакви закани, освен ако присъствието на Робъртсън бе изтълкувано като заплаха. А той беше принуден да използва адвоката, както човек е принуден да използва железен лост, за да отвори врата с ръждясала ключалка, в която ключът не влиза.

„Ключалката не е твоя“ — прошепна му вътрешен глас, но според законите на щата и на страната правото беше на негова страна. Според тях управата на хотел „Долфин“ беше длъжна да му предостави стая 1408, при положение, че я поиска и че е свободна.

Забеляза, че Олин с усмивка продължава да го наблюдава. Сякаш дума по дума беше проследил диалога в съзнанието му. Усещането беше неприятно... също като разговора, който за Майк неочаквано бе придобил неприятна насока. Струваше му се, че откакто включи диктофона (който обикновено всяваше страх Божий в събеседниците му), непрекъснато се оправдава за нещо.

— Ако извиненията ви целят нещо определено, господин Олин, боя се, че загубих нишката. Освен това имах доста тежък ден. Ако пазарлъкът относно стая 1408 е приключил, искам да ми дадете ключа и...

— Прочетох няколко ваши... въъ, как ги наричате? Повести ли? Или може би есета...

Майк ги наричаше „сметкоплащачки“, но не възнамеряваше да го каже, след като разговорът се записваше. Въпреки че диктофонът беше негов.

— Разкази! — възкликна Олин, открил правилната дума. — Прочетох по един разказ от всеки сборник. За дома на Рилсби в Канзас от сборника „Къщи, обитавани от призраци“...

— А, да. Убийствата с брадва. — Престъпникът, който бе накълцал на парчета шестима членове на семейството на Юджин Рилсби, така и не беше заловен.

— Именно. И разказа за нощта, която сте прекарвали до гробовете на двамата влюбени от Аляска, дето са се самоубили — онези, които хората виждали около Ситка, както и историята за преживелиците ви във замъка Гартсби. Честно казано, тя много ми допадна. Изненадваща е.

Майк винаги надаваше ухо, когато някой коментираше неговите книги, обединени от названието „Десет нощи в...“, и понякога си въобразяваше, че долавя презрителни нотки — едва ли съществува по-голям параноик от автора, който дълбоко в сърцето си вярва, че произведенията му са, меко казано, булевардни — но, изглежда, Олин беше съвсем искрен.

— Благодаря — промърмори. — Приемам го като комплимент. — Машинално погледна записващото устройство. Обикновено червената лампичка-оченце сякаш се взираше в събеседника, като че ли го предизвикваше към откровения, за които после ще съжалява. Ала тази вечер то сякаш наблюдаваше самия Майк.

— О, да, наистина е комплимент. — Олин посочи книгите. — Сигурно ще ги прочета... най-вече заради стила ви. Именно той най-много ми допада. Изненадах се, когато неволно се засмях на вашите приключения в замъка Гартсби, а още по-изненадващо беше откритието, че сте добър писател. Много изкусно сте предали събитията. Очаквах много повече кръв и нарязани трупове.

Майк се наежи, очаквайки Олин да изрече неизбежното продължение — вариация на фразата „*Как добродетелно момиче като теб се е озовало на подобно място?*“ Олин, светският хотелиер, който приема под покрива на „Долфин“ русокоси дами с елегантни вечерни рокли и пенсионирани господа, които носят смокинги и свирят на пианото в бара популярни мелодии от миналото като „Нощ и ден“. Олин, който вероятно през почивните си дни чете Марсел Пруст.

— Но в тях има нещо обезпокоително — добави управителят. — Ако не бях ги прочел, нямаше да си направя труда да разговарям с вас. Още щом видях адвоката със скъпото кожено куфарче, разбрах че сте си навили на пръста да пренощувате в проклетата стая и че каквото и да кажа, няма да ви разубеда. Ала книгите...

Майк изключи записващото устройство — втрепеното червено оченце започваше да го изнервя.

— Интересувате се защо гъделичкам най-ниските инстинкти, като пиша булевардна литература. Така ли?

— Предполага, за да си изкарвате прехраната — кротко отговори управителят. — Освен това произведенията ви съвсем не са булевардни, поне според скромната ми преценка. Но прибързаното ви заключение е... крайно любопитно.

Майк усети как лицето му пламна. Нещата определено не се развиваха според очакванията му; никога досега не беше изключвал касетофона по средата на разговор. Ала и поведението на Олин беше изненадващо. *„Подведоха ме ръцете му — помисли си. — Пухкави, изнежени ръчички на управител на хотел, който фанатично поддържа ноктите си.“*

— Онова, което ме разтревожи... което ме изплаши, е, че четях творбите на интелигентен и талантлив човек, който *не вярва на нито дума* от написаното.

Майк си каза, че това не е вярно. Беше сътворил около две дузини разкази, в чийто сюжет вярваше, някои дори бяха публикувани. През първите осемнайсет месеца след пристигането се в Ню Йорк, докато гладуваше като репортер на „Дъ Вилидж Войс“, бе съчинил куп стихотворения, в които вярваше. Но вярваше ли, че обезглавеният Юджин Рилсби нощем обикаля из стаите на изоставената си къща, облени от лунната светлина? Не. Прекара една нощ във фермерската къща, устройвайки се на кухненския под, покрит с набръчкан и мръсен линолеум, но най-страшното, което видя, бяха две мишки, лениво пристъпващи покрай стената. Прекара и една гореща лятна нощ в развалините на замък в Трансилвания, в който теоретично е живял Влад Тепес, ала единствените кръвосмучещи вампири, които се появиха, бяха рояк комари. Когато будува до гроба на масовия убиец Джефри Дамър, в два през нощта наистина го нападна същество, обляно в кръв и размахващо нож, ала хихикането на приятелите на „видението“ го издадоха, пък и Майк Енслин изобщо не се изплаши — веднага бе разбрал, че юношата, скрит под белия покров, размахва гумен нож. Разбира се, не възнамеряваше да бъде откровен с Олин. Не можеше да си позволи...

Работата е там, че можеше. Диктофонът (сега си даваше сметка, че е сгрешил, като го е извадил) вече се намираще обратно в чантата, разговорът с управителя на „Долфин“ беше неофициален. Освен това

започваше да изпитва необяснимо възхищение към Олин. А когато се възхищаваш от някого, държиш да бъдеш откровен с него.

— Имате право — промълви. — Не вярвам в призраци, привидения и вампири. Добре, че не съществуват, защото не вярвам в съществуването на добронамерен Бог, който ще ни закриля от тях. Обаче се старая да бъде непредубеден. Може би никога няма да получа наградата „Пулицър“ за моето разследване на лаещия призрак в гробището на Маунт Хоуп, но ако го бях видял, щях да го опиша съвсем точно и правдоподобно.

Олин каза една-едничка дума, ала я изрече толкова тихо, че Майк не я разбра.

— Моля?

— Казах „не“ — повтори управителят с извинителен тон.

Майк въздъхна. Събеседникът му го мислеше за лъжец. Когато се стигне до там, не ти остава друго, освен да вкараш в употреба юмруците си или да прекратиш спора.

— Предлагам да отложим разговора за друг път, господин Олин. Предпочитам да отида в стаята си и да си измия зъбите. Може би ще видя образа на Кевин О’Мали в огледалото на банята.

Той понечи да стане, но управителят протегна пухкавата си ръка с грижливо поддържани нокти, за да го спре:

— Не твърдя, че лъжете, господин Енслин, но вие наистина *не вярвате*. Призраците рядко се мяркат пред хора, които не вярват в съществуването им, а когато решат да се появят, в повечето случаи са невидими. Дори ако Юджин Рилсби е подритвал отсечената си глава на поляната пред къщата, вие не сте чули нищичко.

Майк стана, после се наведе да вземе чантата си:

— Ако е така, нищо не ме заплашва в стая 1408, нали?

— Грешите. Защото номер 1408 не е обитавана от призраци и никога не е била тяхно убежище. Там има *нещо* — самият аз съм го усещал — но не е безпльтен дух. Ако се намирате в изоставена къща или в старинен замък, вашият скептицизъм може би ще ви предпазва. В стая 1408 ще подсили уязвимостта ви. Не го правете, господин Енслин. Изчаках ви да дойдете, за да ви помоля, за да ви умолявам да не го правите. Ако има списък на хора по света, които не бива да стъпват в тази стая, човекът, написал забавните истории за призраци, ще бъде на първо място.

Майк го слушаше с половин ухо; беше вбесен на себе си. „Намери кога да изключваш проклетото записващо устройство! Този тип ме накара да изключа касетофона, после взе, че се превъплъти в ролята на Борис Карлоф, който води предаването «Най-прочутите привидения»! Мамка му! Все пак ще го цитирам. Ако има нещо против, да ме съди.“

Внезапно го обзе непреодолимо желание да се усамоти във въпросната стая — първо, за да приключи самотната му нощ в ъгловата хотелска стая, но най-вече да запише казаното от Олин, докато не се е заличило от съзнанието му.

— Пийнете нещо, господин Енслин.

— Не, наистина трябва...

Олин извади от джоба на панталона си ключ, закачен на месингова плочка, издраскана и почерняла на места. Върху нея бяха гравирани цифрите 1408.

— Моля, направете ми удоволствие. Дайте ми още десет минути от вашето време — достатъчни за изпиването на едно малко уиски — а пък аз ще ви дам ключа. Готов съм на всичко, само и само да ви разубедя, но съм реалист и зная кога съм победен.

— Още ли използвате ключове? — поинтересува се Майк. — Хм, много оригинален рекламен трик. Придава на хотела старинна атмосфера.

— Още през 1979 година, когато поех управлението на „Долфин“, бяха въведени магнитни карти, господин Енслин. Само вратата на стая 1408 още се затваря с обикновен ключ. Не е необходимо да поставяме магнитна ключалка, защото стаята винаги е празна; за последно там е нощувал гост на хотела през 1978 година.

— Баламосвате ме. — Майк седна, отново извади диктофона. Натисна бутона за запис и каза: — Олин, управителят на „Долфин“, твърди, че повече от двайсет години стая 1408 не е била давана на гост на хотела.

— Оказва се, че сме постъпили разумно, като не монтирахме устройство с магнитна карта на вратата на номер 1408, тъй като съм абсолютно сигурен, че то нямаше да действа. В тази стая дигиталните ръчни часовници не работят. Понякога отброяват часовете наобратно, понякога спират, но във всеки случай не отчитат времето. Същото се отнася и за джобните калкулатори и за клетъчните телефони. Ако

носит пейджър, господин Енслин, съветвам ви да го изключите, защото докато се намирате в стая 1408, той ще бръмчи, когато му скимне. — Олин замълча, сетне добави: — Дори да го изключите, твърде е възможно сам отново да се включи. Единствената сигурна мярка е да извадите батериите. — Той натисна „Стоп“ на диктофона, без да гледа бутоните; Майк предположи, че събеседникът му използва като диктофон подобен модел записващо устройство. — Всъщност, господин Енслин, единствената сигурна мярка е кракът ви да не стъпва в тази стая.

— Няма да ме разубедите. — Майк прибра касетофона обратно в чантата. — Но колкото и да бързам, ще приема поканата ви за едно питие.

* * *

Олин отвори шкафчето от дъбово дърво, скрито зад маслено платно, на което беше изобразено Пето Авеню в началото на дваисети век; докато наливаше напитките, Енслин го попита откъде знае, че електронните приспособления не работят в стаята, след като от 1978 година насам никой не е прекрачвал прага ѝ.

— Изглежда сте останали с погрешно впечатление, че никой не е стъпвал там — отвърна управителят. — Първо, веднъж месечно камериерките я хигиенизират. Което означава...

Енслин, който от близо четири месеца работеше върху сборника „Десет хотелски стаи, обитавани от призраци“ го прекъсна:

— Знам какво означава. — „Хигиенизирането“ на стая, в която не се допускат гости, включва отваряне на прозорците, за да се проветри помещението, избърсване на праха, изсипване на препарат в тоалетното казанче, подменяне на хавлиените кърпи. Едва ли обаче се стига до смяна на спалното бельо. Хрумването го накара да съжали, че не е взел спален чувал.

Олин, който прекоси помещението, за да поднесе чашата на госта си, сякаш прочете мислите му по изражението му.

— Днес следобед смениха спалното бельо, господин Енслин.

— О, стига с това „господин Енслин“. Казвайте ми Майк.

— Съжалявам, но не мога — ще се чувствам неловко. — Подаде му чашата и добави: — За ваше здраве.

— И за ваше. — Енслин вдигна чашата си с намерението да се чукне с домакина, ала Олин отстъпи назад.

— Не, настоявам да бъде само за ваше здраве, господин Енслин. Тази вечер и двамата ще вдигнем тост за вас. Дано ви помогне.

Майк въздъхна, чукна се с него и промърмори:

— За мен. Знаете ли, господин Олин, сгрешили сте професията си — роден сте да участвате във филми на ужасите. Например за ролята на мрачния стар иконом, който се опитва да прогони младоженците от замък Обреченост.

Управителят седна в креслото:

— За щастие много рядко ми се налага да играя тази роля. Стая 1408 не фигурира в уебстраниците, посветени на паранормални явления, медиуми и прочие...

„Това ще се промени след излизането на моята книга“ — помисли си Енслин и отпи от чашата си.

— ... нито пък „Долфин“ е включен в туристическите обиколки на хотели, обитавани от привидения, като например „Шери-Недерланд“, „Плаза“ и „Парк Лейн“. Постарали сме се никой да не научи за стая 1408... въпреки че ако някой си направи труда да поразрови архивите и има късмет, неизбежно ще се натъкне на историята.

Майк се поусмихна.

— Вероник смени спалното бельо — продължи Олин. — Трябва да се чувствате поласкан, господин Енслин — все едно леглото ви е било оправено от кралска особа. Вероник и сестра ѝ постъпиха в „Долфин“ като камериерки през 1971 или 1972 година. Вий, както я наричаме, е най-дългогодишната ни служителка, аз започнах да работя тук шест години след нея. Сега тя отговаря за целия персонал. Мисля, че от шест години насам не се е занимавала със сменяне на чаршафи, въпреки че до 1992 година със сестра ѝ Селест отговаряха за стая 1408. Близначки са и връзката помежду им сякаш действаше като... как да се изразя? Не ги предпазваше изцяло от влиянието на стаята, но все пак им осигуряваше сравнителна безопасност през времето, необходимо за хигиенизирането.

— Нали няма да ми съобщите, че сестрата на Вероник е умряла в тази стая?

— Не, разбира се. Тя напусна работа през 1988 година поради влошеното си здраве. Ала не изключвам възможността проклетата стая да е способствала за влошаването на душевното и здравословното ѝ състояние.

— Господин Олин, струва ми се, че с вас започваме да се разбираме. Все пак с риск да ви обидя, ще кажа, че твърдението ви е абсурдно.

Управителят се засмя:

— Прекалено твърдоглав сте за човек, който изследва свръхестествените явления.

— Дължа го на читателите си — тросна се Енслин.

— Хм, странно — замислено промълви Олин. — Спокойно можех да оставя стаята както си е през повечето дни и нощи. Вратата е залостена, осветлението — изключено, щорите са спуснати, за да не избелее килима от слънцето, леглото е постлано с кувертюра, картончето с менюто за закуска е окачено на валчестата дръжка на вратата... но не мога да понеса мисълта, че въздухът в помещението е застоял като на таван, пълен с вехтории. Не понасям мисълта, че прахът се напластява навсякъде. Какво според вас означава това — че съм прекалено прецизен или че съм вманиачен?

— Чисто и просто, че сте управител на хотел.

— Може би имате право. И така, двете близначки поддържаха чистотата в стаята — без задълго да остават вътре — докато Селест напусна, а Вероник за пръв път бе повишена. След това изпращах други камериерки, но винаги избирах момичета, които се разбират помежду си...

— Надявали сте се приятелството им да се противопостави на таласъмните.

— Да... нещо подобно. Присмивайте се колкото щете на таласъмните в стая 1408, господин Енслин, но съм сигурен, че ще ги усетите почти веднага. Каквото и да е онова, което я обитава, определено не е плахо и стеснително.

— Винаги, когато имах възможност, придружавах камериерките. — Той млъкна, сетне колебливо добави: — За да ги спася, ако започне да се случва нещо ужасно. Страховете ми се оказаха напразни.

Няколко момичета безпричинно избухваха в плач, едно се разсмя и дълго не можахме да го накараме да престане — не зная защо истеричният смях е по-страшен от безутешното ридаене, но това е факт — неколцина припаднаха. Все пак не се случи нищо ужасяващо. През изминалите години разполагах с достатъчно време да проведя няколко... елементарни експеримента, например с пейджър и клетъчни телефони, ала въпреки странните явления не се натъкнах на страховита тайна. И слава Богу. — Той отново замълча, сетне каза със странно равнодушен тон: — Една камериерка ослепя.

— *Какво?*

— Ослепя. Казваше се Роми ван Гелдър. Както бършеше праха върху телевизора, изведнъж изпищя. Втурнах се към нея и попитах какво ѝ е. Тя изпусна парцала, притисна длан към очите си и извика, че е ослепяла... но вижда страховити цветове. Веднага щом я изведох в коридора, виденията престанаха, а когато стигнахме до асансьора в дъното на коридора, зрението на момичето вече започваше да се връща.

— Господин Олин, разказвате ми тези истории, за да ме изплашите, нали? За да ме накарате да се откажа от намерението си.

— Грешите. Известна ви е „историята“ на стаята, започваща със самоубийството на първия ни гост, който е бил настанен в нея.

Майк наистина знаеше всички подробности. Кевин О’Мали, търгуващ с шевни машини, се самоубил на 13 октомври 1910 година, като скочил от прозореца, оставяйки сирачета седемте си деца.

— Петима мъже и една жена са скочили от единствения прозорец в стая 1408, господин Енслин. Три жени и един мъж са се отровили със свръхдоза сънотворни таблетки — двама са били намерени в леглото, двама в банята — единият бил във ваната, другият седял на тоалетната. През 1970 година един човек се обесил в дрешника...

— Хенри Сторкин — прекъсна го Майк. — Само, че в този случай смъртта може би е настъпила по непредпазливост... поради „еротична асфиксия“.

— Може би. Да не забравяме Рандолф Хайд, който прерязал вените си, после — за по-сигурно — отрязал и половите си органи. Този случай не може да бъде наречен „еротична асфиксия“, нали? Господин Енслин, щом не се отказвате от намерението си, макар да знаете, че в продължение на двайсет и шест години в тази стая са се

самоубили дванайсет души, разказът за сърдечните трепети и истеричните пристъпи на няколко камериерки едва ли ще ви разколебае.

„Сърдечни трепети и истерични пристъпи“ — мислено повтори Майк, питайки се дали може да използва фразата в новата си книга.

— И още нещо — само няколко „двойки“ камериерки, които през годините са поддържали хигиената в стаята, са се осмелявали да влязат там повече от един път — добави управителят и на един дъх изпи уискито си.

— С изключение на французойките близначки.

— Да, това не се отнася за Вероник и Селест — кимна Олин.

Енслин не проявяваше особен интерес към момичетата от персонала и техните „сърдечни трепети и истерични пристъпи“. Изреждането на нещастните случаи го подразни... все едно управителят го мислеше за глупак, който е пропуснал да забележи не самите факти, а тяхното значение. Всъщност ставаше въпрос за случайно съвпадение. Вицепрезидентите и на Ейбрахам Линкълн, и на Джон Кенеди носеха името Джонсън; и Линкълн, и Кенеди са били избрани през година, завършваща на... какво доказват тези съвпадения? Абсолютно нищо.

— Самоубийствата ще придадат колорит на новата ми книга — заяви той, но тъй като записващото устройство е изключено, ще ви кажа, че те са равнозначни на явлението, което един мой познат, занимаващ се със статистика, нарича „ефекта на натрупването“.

— Чарлс Дикенс го нарича „картофения ефект“ — промърмори Олин.

— Моля?

— Когато призракът на Джейкъб Марли за пръв път заговаря Скрудж, последният му заявява: „Ти може да си капка горчица, парче недоварен картоф.“

— Смешно ли ви се струва? — с леден тон попита Майк.

— Нищо, свързано с тази история, не ми се струва смешно, господин Енслин. Абсолютно нищо. Слушайте внимателно какво ще ви кажа. Селест, сестрата на Вероник, почина от инфаркт. Но още от млади години страдаше от лека форма на Алцхаймерова болест.

— Добре, но преди малко казахте, че самата Вероник е жива и здрава и е пример за всички, които вярват, че Америка е страната на

неограничените възможности. Мисля, че същото се отнася и за вас, господин Олин. Как така сте невредим, след като сте влизали в стая 1408... колко пъти? Сто? Или може би двеста?

— Вярно е, но само за много кратки периоди от време. Все едно влизаш в помещение, пълно с отровен газ. Ако не го вдъхнеш, може и да оцелееш. Виждам, че сравнението не ви допада. Безсъмнено го намирате прекалено натуралистично, дори нелепо. Но според мен е много уместно.

Той кръстоса пръсти, подпря брадичката си и продължи:

— Твърде е възможно някои хора да реагират по-бързо и по-силно на онова, което обитава стаята, също както всеки леководолаз реагира различно на промяната в налягането. През почти стогодишното съществуване на „Долфин“ хората от персонала все повече са се убеждавали, че стая 1408 е опасна. Тя се е превърнала в елемент от историята на хотела, господин Енслин. Никой не говори за нея, също както не се споменава, че тук като в повечето хотели четиринайсетият етаж всъщност е тринайсети... но фактът е общоизвестен. Ако всички подробности, бяха документирани, щяха да представляват удивително история... и прекалено страховита дори за почитателите на вашите книги.

Предполагам, че във всеки нюйоркски хотел е имало поне по едно самоубийство, но залагам живота си, че само в „Долфин“ са се самоубили дванайсет души, и то в една и съща стая. Дори да допуснем, че заболяването на Селест не е свързано със стаята, какво ще кажете за хората, починали там от естествена смърт? От така наречена „естествена смърт“.

— За колко души става въпрос? — попита Енслин. Изобщо не му беше хрумвало за гости на хотела, сполетени от естествена смърт.

— Трийсет — отвърна Олин. — Най-малко трийсет. Толкова са ми известни.

— Лъжете! — спонтанно извика Майк.

— Не, господин Енслин, уверявам ви. Наистина ли мислите, че не допускаме гости в стаята само заради глупави бабини деветини или абсурдната нюйоркска традиция да се твърди, че във всеки хотел има поне един неспокоен призрак, който трополи в Апартаментата на невидимите вериги?

Майк Енслин си даде сметка, че подобна идея — не написана черно на бяло, но все пак доловима — присъства в новата му книга. Като чу Олин да я изрича с пренебрежението на учен, раздразнен от поведението на туземец, размахващ копие, това още повече го извади от равновесие.

— Разбира се, в хотелиерския бизнес също битуват суеверия и предания, но ние не им позволяваме да пречат на работата ни. В Средния Запад, където за пръв път започнах работа в хотел, има една поговорка: „Когато каубоите са в града, в нито една стая не става течение.“ Стараем се да не оставяме незаета нито една стая. Единственото изключение, което съм правил, както и единственият разговор на тази тема се отнася за стая 1408, намираща се на тринайсетия етаж, стаята с номер, на който сборът на цифрите образува числото тринайсет. — Той погледна в очите Майк Енслин. — Това не е само стаята на самоубийците, но и на хора, починали от инсулт, инфаркт и по време на епилептични пристъпи. През 1973 година един човек очевидно се е удавил в чиния със супа. Сигурно ще кажете, че е абсурдно, но разговарях с шефа на охраната, който е видял смъртния акт. Изглежда, силата на онова, което обитава стаята, намалява по обяд — именно тогава се извършва хигиенизирането — ала знам, че камериерки, които са влизали там, сега имат проблеми със сърцето, страдат от емфизем и диабет. Преди три години се повреди отоплителната инсталация на етаж и на Нийл, който по това време отговаряше за поддържането ѝ, се наложи да влезе в няколко стаи, за да провери радиаторите. Влезе и в номер 1408. През този ден си беше жив и здрав, но на следващия ден следобед почина от масивен мозъчен кръвоизлив.

— Съвпадение — тихо каза управителят, но тонът му изобщо не беше подигравателен. Вдигна старомодния ключ, закачен на старомодна месингова плочка. — Здраво ли е сърцето ви, господин Енслин? Добре ли сте с кръвното?

Майк с изненада откри, че полага усилие да протегне ръката си... но след като веднъж я задейства, тя посегна за ключа, без да се разтрепери.

— Аз съм олицетворение на здравето — заяви и сграбчи месинговата плочка. — Пък и не забравяйте, че съм облякъл хавайската риза, която ми носи късмет.

* * *

Олин настоя заедно да се качат с асансьора до четиринайсетия етаж, Майк не се възпротиви. Любопитен бе да разбере дали след като излязат от луксозния кабинет и тръгнат по коридора, водещ към асансьорите, Олин отново ще се преобрази и ще се върне към другото си „аз“ на раболепен хотелски служител, изнудван от писателя.

Човек със смокинг — вероятно управителят на ресторанта или оберкелнерът — се приближи до тях, подаде на шефа си снопче фактури и му прошепна нещо на френски. Олин отвърна също шепнешком, кимна и набързо подписа фактурите. Любителят-пианист в бара сега свиреше „Есен в Ню Йорк“. Поради разстоянието музиката бе придружена от ехо като мелодия, звучаща насън. Човекът със смокинга каза: „Merci bien“ и се отдалечи. Олин отново предложи да носи чантата на господин Енслин, господин Енслин отново отказа. Като се качиха на асансьора, Майк несъзнателно впери поглед в трите редици бутони. Наглед всичко беше съвсем нормално... и все пак, ако човек се загледа, щеше да забележи, че след бутона с номер 12 следва друг с номер 14. *„Сякаш — помисли си той, — е възможно да се отрече съществуването на номера, като не бъде написан на таблото на асансьора.“* Наивен, дори глупав обичай... обаче Олин имаше право — тази практика беше възприета в хотелите по целия свят.

Когато кабината потегли нагоре, той каза:

— Ще задоволите ли любопитството ми? Защо не запишете в регистъра несъществуващ човек като гостуващ в стая 1408, щом толкова се страхувате от нея? Нищо не ви пречи да обявите, че вие живеете в нея.

— Страхувам се да не ме обвинят в измама; ако не служителите, отговарящи за спазването на законите и правозащитниците — хотелиерите много държат на почтеността, както вероятно вашите читатели държат на призраците, които нощем подрънкват с веригите си — то моите шефове. Щом не успях да ви убедя да не припарвате в тази стая, едва ли членовете на съвета на директорите на корпорация „Стенли“ ще ми повярват, че не допускам гости в една прекрасно обзаведена хотелска стая, защото вярвам в призраци, принуждаващи

по някой пътуващ търговски пътник да скочи през прозореца и да се размаже на Шейсет и първа улица.

Майк си помисли, че това е най-обезпокояващото, което до този момент е казал Олин. „Вече не се опитва да ме разубеди. Каквито и умения да владее, докато се намира в кабинета си — може би му помагат някакви излъчвания от персийския килим — щом се озове навън, моментално ги губи. Разбира се, продължава да е компетентният ръководител — забелязах го, докато подписваше фактурите — но губи собствения си магнетизъм. Най-важното е, че вярва в историите за стаята. Вярва на всяка думичка.“

На екранчето над вратата осветеният номер 12 изчезна, появи се номер 14. Асансьорът спря. Вратата се плъзна встрани, разкривайки най-обикновен коридор, постлан с червено-златист килим („Определено не е персийски“ — каза си Майк), и аплици, които приличаха на газени лампи от деветнайсети век.

— Пристигнахме — каза Олин. — Извинете, но ще ви оставя. Стая 1408 е вляво в края на коридора. Гледам да не я доближавам, освен когато е абсолютно наложително.

Майк Енслин слезе от асансьора, изведнъж му се стори, че краката му са натезжали... Обърна се към спътника си — шишкав човечец с черно сако и виненочервена вратовръзка със свършен възел. Олин беше преплел пръсти и държеше ръцете си зад гърба, Майк забеляза, че е преbledнял като платно. Високото му гладко чело беше осеяно с капчици пот.

— Разбира се, в стаята има телефон — добави управителят. — Ако закъсате, опитайте да се обадите... макар да се съмнявам, че телефонът ще проработи. Не и ако стаята не му разреши.

На Енслин му се искаше да подхвърли някаква шега, например, че по този начин ще си спести таксата за обслужване по стайте, но ненадейно откри, че езикът му е натезжал също като краката му и отказва да помръдне.

Олин измъкна едната си ръка иззад гърба си и Майк видя, че тя трепери.

— Господин Енслин... Майк. Не го правете. За Бога...

В този момент вратата на асансьора се затвори и му попречи да довърши изречението. За миг Майк не помръдна, заобиколен от гробната тишина, типична за скъпите нюйоркски хотели и надвиснала

над тринайсетия етаж, за който служителите на „Долфин“ се преструваха, че не съществува; ненадейно му се прииска да натисне бутона за повикване на асансьора.

Само че ако го направи, Олин ще победи. А на мястото на най-хубавата глава в новата книга ще зее празно място. Може би читателите няма да разберат, издателят и литературният агент няма да разберат, също и адвокатът Робъртсън... ала самият той ще знае истината.

Вместо да натисне бутона за повикване, той докосна цигарата зад ухото си — машинален жест, който отдавна не осъзнаваше — и вдигна яката на ризата-талисман. После тръгна по коридора към стая 1408, като наперено размахваше пътната си чанта.

II

Най-интересният артефакт, останал след краткия (около седемдесетминутен) престой на Майк Енслин в стая 1408, беше единайсетминутният запис на диктофона, който беше почернял от саждите, но иначе бе в добро състояние. Най-любопитното в записания текст бе, че беше много кратък и много странен.

Диктофонът беше подарен на Майк преди пет години от бившата му съпруга, с която той поддържаше приятелски отношения. По време на първата „изследователска експедиция“ (във фермата на Рилсби в Канзас) той едва в последния момент реши да вземе устройството заедно с пет бележника и кожена кутия, пълна с подострени моливи. Когато, три книги по-късно, се подготвяше да пренощува в стая 1408, взе само една писалка и един бележник, плюс пет деветдесетминутни аудиокасети в допълнение на онази, която беше заредил в устройството, преди да напусне апартамента си.

Открил бе, че му е много по-лесно да диктува, отколкото да си води бележки; освен това понякога се получаваха забавни епизоди, например когато прилепи го връхлетяха като бомбардировачи в уж обитаваната от призраци кула на замъка Гартсби. Той беше изкрещял като момиченце, което за пръв път попада в Къщата на призраците в някой лунапарк. Приятелите, на които пускаше записа, винаги примираха от смях.

Малкият касетофон имаше и други предимства, особено когато се намираш в гробище и в три часа през нощта силния вятър събори палатката ти. Естествено при подобни обстоятелства няма начин да си водиш бележки, но *можеш да говориш...* тъкмо както бе направил Майк; продължи да говори, докато се измъкваше изпод мокрия брезент, без да откъсва поглед от устройството. С течение на времето и след множество „изследователски експедиции“ диктофонът „Сони“ беше станал негов верен приятел. Никога не бе записал на лентата коментар на свръхестествено събитие, което се разиграва пред очите му (същото важи и за несвързаните му коментари по време на престоя

му в стая 1408), но едва ли е изненадващо, че беше обикнал устройството. Шофьорите на товарни камиони, пътуващи на дълги разстояния, обичат своите мощни машини „Кенуърт“ и „Джими-Питър“; писателите изпитват привързаност към определена писалка или очукана пишеща машина; професионалните чистачки отказват да се разделят със старата си прахосмукачка „Електролукс“. На Майк Енслин никога не се беше налагало да се изправи пред призрак или да се сблъска с психокинетично явление, въоръжен само с диктофона, заместващ пословичните кръст и глава чесън, който да го предпазва, но машинката беше до него през много студени и неприятни ноци. Вярно, че беше упорит, но това съвсем не означаваше, че е лишен от човешки чувства.

Неприятностите със стая 1408 започнаха още преди да прекрачи прага ѝ.

Вратата беше изкривена.

Не много, но все пак беше наклонена вляво. Първото, което му хрумна, беше асоциация с онези филми на ужасите, в които режисьорът се опитва да пресъздаде душевното разстройство на героя, като накланя камерата. Тя беше последвана от друга — за „странното поведение“ на вратите на помещенията в яхта по време на силно вълнение. Те се отварят и затварят, касите им се разкривяват ту вляво, ту вдясно, придружавани от равномерно скърцане — тик-так, тик-так — докато накрая главата ти се замае и ти прилошее.

Не че има световъртеж и му е зле на стомаха, но...

„Наистина ми е зле. Съвсем мъничко.“

Готов е да го признае, ако ще само да опровергае намек на Олин, че скептицизмът му пречи да бъде обективен в несъмнено субективната област на журналистическите разследвания за призраци.

Приведе се (прилошаването му премина веднага щом отмести поглед от изкривената врата), дръпна ципа на чантата и извади записващото устройство. Преди да се изправи, натисна бутона за записване, видя как се отвори червеното оченце и се приготви да издиктува: „Вратата на стая 1408 ме посреща по необичаен начин — изглежда така, сякаш е изкривена и леко наклонена вляво.“

Каза само „Вратата...“ Ако прослушате записа, ясно ще чуете думата, после изщракването на бутона „стоп“. Защото вратата не беше изкривена. Беше съвсем нормална. Майк се обърна да погледне вратата

на отсрещната стая 1409, после отново се втренчи в дървената плоскост пред себе си. Вратите бяха еднакви — боядисани в бяло, с позлатени табелки с номера и позлатени валчести дръжки.

Наведе се, взе чантата със същата ръка, в която беше диктофонът, със свободната си ръка понечи да постави ключа в ключалката и се вцепени.

Вратата отново беше изкривена.

— Това е нелепо — промълви той, ала пак му примая. Усещането не напомняше на морска болест, а *беше морска болест*. Преди две години прекоси океана с лайнера „Куин Елизабет 2“, пътувайки за Англия, и една нощ имаше силно вълнение. Най-яркият му спомен от неприятното преживяване бе как безпомощно лежи на койката в каютата си, като е готов да повърне, но така и не успява. И как световъртежът, от който му се повдига, се усилва, когато погледне я врата, я маса, я стол... които се поклащат напред-назад... наляво-надясно... ритмично скърцат: „тик-так, тик-так, тик-так...“

„*Виновен е Олин — помисли си. — Реагираш тъкмо както му се иска. Внуши ти го, приятелче. А сега му играеш по свирката. Божичко, как ще се превива от смях, ако те види. Как...*“

Изведнъж си даде сметка, че може би Олин наистина го вижда. Обърна се, без да забележи, че щом откъсне поглед от вратата, прилошаването му преминава. Над асансьора зърна онова, което очакваше — камера за наблюдение. Може би един от детективите на хотела наблюдава всичко на монитора... всъщност Майк бе готов да се обзаложи, че Олин стои до него и двамата се хият като смахнати. „*Ще му е за урок, задето си придава важности и ме заплашва с някакъв си адвокат*“ — казва управителят. „*Само го погледни!*“ — възкликва човекът от охраната и се усмихва още по-широко. — „*Толкова е пребледнял, че прилича на някой от любимите си призраци, а още не е пъхнал ключа в ключалката. Добре си го подредил, шефе. Направо си му взел ума!*“

„*Да ама не!* — помисли си Майк. — *Прекарах една нощ в къщата на Рилсби, спях в стаята, в която са били убити поне двама души от семейството — ако щете вярвайте, но спях като заклан. Пренощувах до гроба на Джефри Дамър, намиращ се на два хвърлея то гроба на Лъвкрат; измих си зъбите на умивалника до ваната, в която сър Дейвид Смайт вероятно е удавил двете си съпруги.*

Страховитите истории, разказвани около лагерните огньове, отдавна са престанали да ме плашат. Няма да ти се дам толкова лесно, господин Олин!“

обърна се към вратата и видя, че е съвсем права. Изсумтя, пъкна ключа в ключалката и го превъртя. Отвори вратата и пристъпи в стаята. Противно на очакванията му, докато опипом търсеше бутона за осветлението, вратата не се затвори, оставяйки го в пълен мрак (което всъщност бе невъзможно, тъй като през прозореца проникваше светлината от съседната жилищна сграда). Най-сетне напипа бутона и го натисна, включвайки полилея с абажур от кристални висулки. Едновременно се включи и лампионът до бюрото в другия край на помещението. Бюрото беше поставено до прозореца, та човекът, който работи на него, да си почива, като поглежда навън... или ако му се прииска, да скочи на Шейсет и първа улица. Само че...

Енслин остави чантата си на пода, затвори вратата и отново натисна бутона за запис. Червената лампичка заблещука.

— Според Олин — заговори той — шестима души са се хвърлили през прозореца, който гледам в момента, ала тази вечер аз не мога да скоча от четиринайсетия — пардон, от тринайсетия — етаж на хотел „Долфин“. От външната страна на прозореца е прикрепена метална мрежа. Страх лозе пази, нали така? Стая 1408 вероятно е предназначена за гости „втора ръка“. Обзавеждането се състои от два стола, канапе, бюро, шкаф, в който вероятно са вградени телевизор и мини бар. Килимът е най-обикновен — няма нищо общо с онзи в кабинета на Олин. Същото се отнася и за тапетите. Сега... чакайте...

при прослушването на лентата на това място се чува изщракване — Майк отново натиска бутона „стоп“. Прави впечатление, че текстът на краткия запис е някак фрагментарен и е пълна противоположност на „преките репортажи“ на Енслин, записани на сто и петдесетте касети, които са притежание на неговия литературен агент. В допълнение гласът на писателя постепенно се изменя; тонът му не е на професионален репортер, а на умопобъркан, който, без да осъзнава, е започнал да си говори сам. Съчетанието от накъсаните изречения и все по-безсмислените брътвежи оказва силно, но отрицателно въздействие върху слушателите. Мнозина не могат да изслушат докрай записа. Невъзможно е чрез думи да се изрази нарастващото убеждение, че човекът, чийто глас е записан на лентата, постепенно губи ако не

разсъдъка си, то връзката си с действителността, но дори и така се разбира, че се случва нещо необичайно.

Онова, заради което Майк прекъсна записа, бяха трите картини; на едната беше изобразена жена с вечерна рокля, каквито са се носили през двайсетте години, застанала на някакво стълбище, на втората се виждаше платноход, третата бе натюрморт; плодове, подредени в порцеланова купа — ябълки, портокали и банани — бяха обагрени в отвратително жълто-оранжев цвят. И трите картини бяха рамкирани и защитени със стъкло, и трите висяха на криво. Енслин възнамеряваше да спомене този факт, но в последния момент изключи записващото устройство — в края на краищата какво необичайно има в картини, които са окачени накриво? Виж, елементът с изкривената врата има различен привкус, притежава очарованието на едновременен готически роман. Ала вратата се оказа съвсем нормална, само че за миг той бе станал жертва на зрителна измама.

Жената на стълбището беше наклонена наляво. Също и платноходът, на чиято палуба стояха английски матроси с клоширани панталони и наблюдаваха ято летящи риби. Жълтеникавите плодове — сякаш обагрени от светлината на палецо екваториално слънце — бяха килнати надясно. Въпреки че по принцип не беше педант, Майк обиколи стаята и намести картините, защото, докато ги гледаше, отново му прималя. Всъщност изобщо не се изненада — по време на презокеанското пътуване бе открил, че човек е податлив на усещането. Казваха, че ако преодолееш този период на повишена податливост, обикновено се адаптираш и свикваш с люлеенето на кораба. Само че той не беше предприемал достатъчно пътувания по вода, за да се приспособи, нито пък искаше да стане опитен моряк. Предпочиташе да усеща твърда земя под краката си и ако наместването на картините в безличната стая 1408 му помогне да преодолее повдигането, значи е хванал цаката на тази „морска болест на сушата“.

Стъклата, предпазващи картините, бяха прашни. Той прокара пръсти върху натюрморта и в праха се очертаха две успоредни линии. Стори му се, че е докоснал нещо мазно и хлъзгаво. „Като коприна преди да изгниє“ — каза си, но за нищо на света нямаше да издиктува тази мисъл. От къде би могъл да знае какво е усещането, когато докосваш загниваща коприна? Хрумването му бе като на човек, чието съзнание е замъглено от алкохола.

Като намести картините, отстъпи назад и една по една ги разгледа — жената с вечерен тоалет, окачена до вратата към спалнята, платноходът, плаващ в едно от седемте морета, украсяващ стената вляво на бюрото, накрая отблъскващите (и зле нарисувани) плодове до шкафа с телевизора. Нещо му подсказваше, че отново са се изместили или ще се изместят, като ги погледне — подобни явления се наблюдават във филми като „Къщата на хълма на призраците“ или в първите епизоди на „Зоната на здрача“ — ала очакванията му се оказаха безпочвени. Всъщност връщането им към първоначалното им положение не би трябвало да му изглежда свръхестествено или паранормално; от опит знаеше, че връщането към предишното състояние или навик е съвсем естествено явление — хора, които са се отказали от пушенето (той машинално докосна цигарата зад ухото си), искат отново да запалят цигара, картини, които са били окачени накриво още по времето, когато Никсън е бил президент, се стремят да останат в това положение. *„А тези платна наистина висят тук от паметта века — каза си. — Ако ги сваля, ще видя, че отдолу тапетите са по-чисти. Или пък ще плъзнат буболечки, като онези, които плъзват, когато обърнеш голям камък.“*

Мисълта беше едновременно отблъскваща и потресаваща; придружена бе от натуралистичната представа за слепи бели насекоми, процеждащи се като гной през тапетите.

Майк отново включи диктофона и каза:

— Бабините-деветини на Олин ме наведоха на една мисъл. Или май е по-точно да се каже „поредица от мисли“. Решен бе да ме ангелоса и успя. Ангелоса... ама че дума измислих. Няма ангели, нито дяволи...

На това място от записа Майк Енслин казва съвсем спокойно и ясно: „Трябва да се взема в ръце. Веднага!“ Следва ново изщракване, той отново е изключил записващото устройство.

Майк затвори очи, няколко пъти дълбоко си пое въздух, като броеше до пет, преди да го изпусне. Никога не беше изпитвал подобно усещане — нито по време на престоя му в къщи, където нощем хората са виждали призраци, нито пък в замъците — предполагаеми убежища на привидения. Не се чувстваше като човек, заплашен от свръхестествени сили — поне според представата си за подобно усещане — а като упоен от долнопробен наркотик.

„Олин е виновен. Хипнотизира те, но ти ще се отърсиш от внушението, нали? Ще останеш през цялата нощ в проклетата стая, и то не защото никога досега не си попадал на толкова интересно място — вече разполагаш с материал, достатъчен за написването на най-хубавия за това десетилетие разказ за привидения — а защото не искаш той да те победи. Олин и тъпата му история за трийсетина души, които са намерили смъртта си тук, няма да те сломят. Аз съм този, който измисля страшните истории, затова... вдишвай, издишвай, вдишвай, издишвай...“

продължи да вдишва и да издишва около минута и половина, а когато отново отвори очи, почувства, че е възвърнал душевното си равновесие. Какво става с картините на стената? Все така в положението, в което ги е оставил. Плодовете в купата, изобразени на натюрморта? Все така жълто-оранжеви и още по-отблъскващи. Стопроцентови рожби на пустинята. Достатъчно е само една хапка и ще те хване такова разстройство, че ще се обезводниш.

Натисна бутона за запис, червеното оченце окуражаващо му намигна.

— Преди малко за миг ми се зави свят — каза, докато прекосяваше помещението, приближавайки се до бюрото и прозореца, защитен с метална мрежа. — Може би съм повлиян от бабините деветини на Олин, но ми се струва, че наистина усещам някакво присъствие. — Разбира се, послъгваше, но след като разполага със записа, по-късно може да напише каквото си пожелае. — Въздухът е застоял. Не се усеща миризма на мухъл — управителят твърди, че камериерките редовно „хигиенизират“ помещението — но прозорецът се отваря за кратко и... да, въздухът наистина е застоял. Я, виж ти!

На бюрото беше поставен малък стъклен пепелник като онези, които ще видите във всеки хотел, в него имаше кутийка кибрит, върху която беше изобразен хотел „Долфин“. Пред хотела стоеше усмихнат портиер със старомодна униформа, украсена със златни нашивки и еполети, а голо пиколо със сребърни висулки по тялото, което сякаш бе излязло от гей бар, яхаше мотоциклет. Изобразени бяха и минаващи по Пето Авеню коли от отдавна изминала епоха — пакарди и хъдсъни, студейбекъри и смешни крайслери „Ню Йоркър“.

— Кибритът и пепелникът очевидно са произведени около 1955 година — продължи Майк и пъкна кутийката в джоба на хавайската

риза, която му носеше късмет. — Ще запазя кибрита като спомен. А сега да проветрим.

На записа се чува как той оставя диктофона, вероятно върху бюрото. След малко се разнасят приглушени звуци и пъшкане. Отново настъпва тишина, нещо изпращява. „Успях“ — казва Енслин, който явно се намира на известно разстояние от микрофона, следващата му реплика обаче е по-ясна, сякаш се приближава до бюрото.

— Успях! — повтори Майк и взе записващото устройство. — Отдолу явно е закована, но горната част успях да сваля. Чувам шума от колите, преминаващи по Пето Авеню, клаксоните ми действат успокояващо. Някой свири на саксофон... може би пред хотел „Плаза“, който се намира на срещуположната страна на улицата и две пресечки по-нататък. Музиката ми напомня на брат ми.

Той се сепна и се втренчи в червеното оченце. То сякаш го гледаше с укор. Брат ли? Брат му беше мъртъв — поредният редник, загинал по време на битката с тютюнопушенето. Постепенно напрежението го напусна. Какво толкова е казал? Тази битка е с призраците, а Майк Енслин винаги е бил победител в подобни сражения. Колкото до Доналд Енслин...

— Всъщност една зима брат ми беше разкъсан от вълци на магистралата за Кънектикът — промърмори, засмя се и изключи диктофона.

Записът продължава още малко, но това е последното изявление, което има известен смисъл.

Енслин се обърна кръгом и погледна картините. Не са помръднали, послушните симпатяги. Обаче натюрмортът е толкова... толкова противен!

Включи записващото устройство и произнесе две думи: „*Палеци портокали*“. Отново се обърна, прекоси стаята и се приближи до вратата към спалнята. Спря до жената с вечерна рокля и протегна ръка в мрака, опипвайки стената за бутона за осветлението. Имаше достатъчно време да усети

(все едно пипам кожа, прилича на мъртва кожа)

нещо нередно при допира на дланта си до тапетите, сетне напипа бутона и го натисна. Жълтеникавата светлина бликна от крушките, поставени във висящи стъклени сфери. Двойното легло се криеше под жълто-оранжева покривка.

— Откъде ми хрумна, че се крие? — обърна се Майк към диктофона, после пак го изключи. Пристъпи към леглото, сякаш палещата пустиня на покривката и възглавниците, очертаващите се под нея като злокачествени образувания, го привличаха като магнит. Да спи тук? Не, сър, за нищо на света! Все едно да се озове в проклетия натюрморт, напомнящ на прочутата картина на Пол Боулс, все едно да си легне да спи в онази ужасяващо гореща стая, която виждаш смътно, стая, предназначена за откачени англичани-емигранти, ослепели от сифилиса, който са прихванали, когато са чукали майките си — във филмовата версия главната роля се изпълнява от Лорънс Харви или от Джеръми Айрънс, актьори, които човек винаги свързва с протиеостествени сексуални наклонности...

Той натисна бутона за запис, щом червената лампичка проблесна, каза в микрофона „Орфей от кръга «Орфей»!“, после изключи устройството. Пристъпи към леглото. Покривката блестеше като жълто-оранжев пустинен пясък под лъчите на палещото слънце. Върху едното нощно шкафче стоеше голям телефонен апарат от черен бакелит, снабден с шайба за избиране на номера. Отворите за пръстите приличаха на бели очи, облепени от изненада. Върху другото беше поставена чиния, в която се мъдреше слива. Майк включи диктофона:

— Това не е истинска слива. Пластмасова е.

Сетне натисна бутона „стоп“.

На леглото беше оставен листът с менюто, който камериерката обикновено окачва на валчестата дръжка на вратата. Майк се пресегна, и взе листа. Помъчи се да не докосва и покривката, ала връхчетата на пръстите му се допряха до нея и той изохка. Беше мека като разлагаща се плът. Все пак грабна менюто и се втренчи в написаното. Беше на френски и въпреки че бяха изминали много години, откакто беше изучавал този език, разчете едно от ястията, предлагани за закуска, което според него означаваше „пилешко, панирано в изпражнения“. „Само французите могат да измислят такава гадория“ — помисли си и избухна в налудничав смях.

Затвори очи, после ги отвори.

Менюто беше на руски.

Затвори очи, после ги отвори.

Менюто беше на италиански.

Затвори очи, после ги отвори.

Менюто го нямаше. Той държеше картина, на която беше изобразено момченце, обърнало се да погледне вълка, който е погълнал крака му чак до коляното. Ушите на животното бяха присвити, приличаше на териер, захапал любимата си играчка.

„Привижда ми се“ — помисли си Майк и, разбира се, това беше самата истина. Без да затваря очи, се втренчи в листа и видя фрази на английски, всяка описваща лакомство, предлагано за закуска. Яйца на очи, палачинки с различни сладка, пресни плодове; никакво пилешко, панирано в изпращания. И все пак...

Той се обърна и като пристъпи бавно, се измъкна от пространството между стената и леглото, което вече му се струваше тясно като гроб. Сърцето му биеше толкова силно, че заплашваше да изскочи от гърдите му. Очите му пулсираха. В стая 1408 наистина витаеше някакво зловецство присъствие... *много зловецство*. Изведнъж си спомни, че Олин бе споменал за отровен газ — да, чувстваше се като обгазен или сякаш са го принудили да пуши хашиш, смесен с отрова от насекомо. Ах, този проклетник Олин — и това е негово дело! Нищо чудно да го е извършил със съдействието на хората от охраната на хотела. Пуснали са през отдушниците отровен газ! Наглед няма отдушници, но вероятно са замаскирани!

Майк се огледа като животно, впримчено в капан. Сливата я нямаше на нощното шкафче вляво от леглото. Всъщност и чинията липсваше. Върху полираната повърхност нямаше нищо. Той се обърна, тръгна обратно към всекидневната... и се вкамени. На стената висеше картина. Не беше съвсем сигурен — в сегашното си състояние не беше сигурен дали наистина се казва Майк — но нещо му подсказваше, че като влезе в спалнята, до вратата нямаше картина. Платното беше натюрморт — една слива в алуминиева чиния, поставена по средата на грубо скована маса. Върху пода и чинията падаше потискаща жълто-оранжева светлина.

„Светлина за танго — помисли си. — *Светлина, която кара мъртвите да излязат от гробовете си и да затанцуват танго. Светлина, която...*“

— Трябва да се махна от тук — прошепна и олюлявайки се, влезе обратно в дневната. Направи му впечатление, че при всяка стъпка обувките му издават странен жвакащ звук, като че ли подът се беше превърнал в блатиста почва.

Картините на стената на дневната отново се бяха изместили, имаше и други промени. Жената на стълбището беше разголила гърдите си и ги стискаше в дланите си. От зърната капеше кръв. Тя гледаше Майк право в очите и свирепо се усмихваше. Изпилените ѝ заби бяха заострени като на акула. Вместо матроси на палубата на платнохода стояха мъже и жени с бледи лица. Човекът най-вляво, намиращ се почти до кърмата, носеше кафяв спортен костюм и държеше бомбе. Косата му беше намазана с брилянтин и сресана на път по средата. Изглеждаше изплашен до смърт, погледът му беше празен. Майк знаеше името му — това беше Кевин О’Мали, първият гост на хотела, настанен в номер 1408, който е търгувал с шевни машини и през октомври 1910 година се е хвърлил през прозореца на тази стая. До него стояха хората, които са умрели тук — всички изглеждаха потресени и ужасени, помежду им се забелязваше странна прилика. Сякаш принадлежаха към едно и също семейство, чиито членове са умствено изостанали и се сношават помежду си.

Купата с плодовете беше изчезнала от натюрморта, на нейно място се мъдреше отсечена човешка глава. Жълто-оранжевата светлина хвърляше отблясъци върху хлътналите страни, отпуснатите устни, изцъклените очи, цигарата, затъкната зад ухото.

Майк хукна към вратата, всяка негова стъпка се придружаваше от жвакащ звук, ала сега подметките му сякаш залепваха за пода. Разбира се, не можа да отвори вратата. Предпазната верига не беше поставена, резето не беше спуснато, но вратата не помръдваше.

Задъхвайки се от ужас, той се обърна, прекоси помещението (имаше усещането, че газите в дълбока вода) и се доближи до бюрото. Виждаше как се развяват завесите от двете страни на прозореца, който беше открянал, ала не чувстваше полъха на чист въздух. Като че ли стаята изсмукваше живителната струя. Още чуваше клаксоните на автомобилите, преминаващи по Пето Авеню, но сега звукът сякаш идваше отдалеч. Ами саксофона? Чува ли саксофона? Може би стаята е откраднала мелодичността, чува се само фучене, все едно вятърът свири в дупката на шията на мъртвец или в бутилка, пълна с отрязани пръсти, или...

„Престани!“ — опита се да каже, но вече не беше в състояние да говори. Сърцето му биеше лудо; ускори ли още малко темпото, със сигурност ще се пръсне. Диктофонът, неговия верен спътник по време

на „изследователските експедиции“, вече не беше в ръката му. Сигурно го е оставил някъде. Но къде? Ако го е захвърлил в спалнята, може би устройството вече не съществува, защото е било погълнато от стаята; след като премине през храносмилателната ѝ система, ще бъде отделено в една от картините.

Майк отново се задъхваше като бегач на дълги разстояния, приближаващ финала, притисна ръка до гърдите си, сякаш да укроти полудялото си сърце. В големия джоб на пъстрата, безвкусна риза, напипа диктофона. Допира до солидната и позната вещ му помогна донякъде да възвърне здравия си разум. Осъзна, че си тананика... а стаята му приглася, все едно хиляди гърла са скрити зад отвратителните тапети. Осъзна и още нещо — толкова му се повдигаше, че стомахът му сякаш плуваше в собствените си мазни сокове. Усещаше как въздухът се сгъстява и притиска тъпанчетата му като съсиреци.

Ала все пак до някъде бе възвърнал душевното си равновесие... достатъчно, за да бъде сигурен в едно — трябва да повика помощ, преди да е станало прекалено късно. Пет пари не дава, че Олин ще се подсмивва под мустак (като същевременно си придава вид на сервилен хотелиер) и ще заяви, че го е предупредил; мисълта, че Олин чрез някакъв химикал е предизвикал странните възприятия и смразяващия страх, се беше изпарила от съзнанието му. Виновна е стаята. *Проклетата стая!*

Искаше му се да сграбчи слушалката на старомодния телефон, двойник на онзи в спалнята. Вместо това безпомощно се загледа в ръката си, която се протегна към масата като на забавен кадър... толкова напомняше на ръката на леководолаз, че той почти очакваше да види как от нея се издигат въздушни мехурчета.

Вкопчи пръсти в слушалката и я вдигна. Другата му ръка се протегна със същото забавено движение и набра нула. Като допря слушалката до ухото си, той чу поредица от изцраквания, придружаващи връщането на шайбата на изходното положение. Все едно гледаше телевизионното състезание „Колелото на късмета“ — ще въртите ли колелото или ще се опитате да отговорите на въпроса? Запомнете, че ако не дадете правилен отговор, ще бъдете изхвърлени на снега на магистралата за Кънектикът и вълците ще ви разкъсат.

Не чу сигнал за свободна линия, а някакъв хриплив глас:

— Това е *девет!* *Девет!* Това е *девет!* *Девет!* Това е *десет!* *Десет!* Убихме твоите приятели! Всеки приятел вече е мъртъв! Това е *шест!* *Шест!*

С нарастващ ужас Майк се вслушваше не в думите, произнасяни от гласа, а от неговата дрезгава празнота. Не беше механичен, но не беше и човешки. Беше гласът на стаята. Невидимото присъствие, излъчващо се от стените и от пода, което сега му говореше по телефона, нямаше нищо общо с което и да било свръхестествено или паранормално явление, за което беше чел. Тук имаше нещо извънземно.

Не, още не е тук... ала идва. Гладно е и ти си неговата вечеря.

Майк се обърна, слушалката се изплъзна от безжизнените му пръсти и се полюшна на навития кабел както се полюшваше стомахът му, от нея продължаваше да звучи дрезгавият глас:

— *Осемнайсет!* Това е *осемнайсет!* Тичай в скривалището, когато прозвучи сирената! Това е *четири!* *Четири!*

Той машинално извади цигарата иззад ухото си, захапа я и измъкна от джоба на шарената си риза кибритената кутийка с картинка, изобразяваща портиер със старомодна униформа, без да осъзнава, че след девет години въздържание се кани да запали цигара.

Пред очите му стаята започна да се топи. Ъглите и правите линии като че провисваха — не се изкривяваха, а се превръщаха в мавритански арки, които заплашваха да го ослепят. Стъкленият полилей се проточи като гъста слюнка. Картините се огънаха и заприличаха на предни стъкла на автомобили от миналото. Иззад стъклото на картината, окачено до вратата към спалнята, жената със старомодна вечерна рокля, кървящи гърди и канибалска усмивка, разкриваща заострените ѝ зъби, рязко се извърна и хукна нагоре по стълбището; при движението си не издаваше нито звук, сякаш бе героиня от ням филм. От телефонната слушалка продължаваше да се разнася глас, който звучеше като гласа на електрическа машинка за подстригване, ако можеше да говори:

— *Пет!* Това е *пет!* Не обръщай внимание на сирената! Дори ако излезеш от тази стая, никога няма да излезеш от нея! *Осем!* Това е *осем!*

Вратите към спалнята и към коридора започнаха да се накланят напред и да се разширяват по средата, образувайки сводове, през които

да преминат безформени сатанински същества. Светлината заблестя по-ярко, започна да пари и изпълни помещението със жълто-оранжево зарево. В тапетите зейнаха малки черни прорези, които бързо се разраснаха и се превърнаха в усти. Подът се вдлъбна... сега Майк чу приближаването му... приближаването на обитателя на стая 1408, съществото в сенките, което говореше с хриплив глас.

— Шест! — изкрещя слушалката. — *Шест! Шибано, проклето ШЕСТ!*

Енслин погледна кибрита, който държеше, който беше взел от пепелника в спалнята. Портиер със смешна старомодна униформа, смешни старомодни коли с грамадни никелирани решетки на радиаторите.

Без да се замисля — вече не беше в състояние да мисли, Майк Енслин извади клечките и изплю цигарата. Драсна една клечка и я доближи до другите. Чу пращане, усети миризмата на горящ фосфор, която му подежда така, сякаш беше вдъхнал ароматни соли, видя проблясъка при запалването на главичките. Все така машинално той доближи горящия букет до ризата си. Евтината дреха, произведена в Корея, Камбоджа или Борнео, вече беше доста износена и веднага се запали. Преди пламъците да лумнат пред очите му и да скрият стаята, той я видя съвсем ясно, като човек, който се е събудил от кошмарен сън и открива, че е попаднал в още по-страшен кошмар.

Съзнанието му се беше прояснило благодарение на силната миризма на фосфор и на горещината от запалената риза, ала стаята все така изглеждаше като архитектурна приумица в мавритански стил. Всъщност „мавритански“ изобщо не беше подходящата дума, обаче бе единствената, която поне приблизително да изрази случилото се... не, случващото се тук. Той се намираще в топяща се, загниваща пещера, изпълнена със завихрящи се форми и невъзможни наклонени плоскости. Вратата към спалнята се беше превърнала във вход към вътрешната камера на саркофаг. Вляво, където доскоро висеше натюрмортът с плодовете, стената се издуваше, разпукваше се в прорези, които зейваха като усти, отварящи се към свят, от който се приближаваше *нещо*. Майк Енслин чуваше тежкото му и някак лакомо дишане, долавяше миризмата на нещо живо и опасно. Така миришеше клетката на лъва в...

Пламъците облизаха брадичката му и прогониха мислите от съзнанието му. Нетърпимата горещина отново го върна към действителността, той усети миризмата на опърлени косми, покриващи гърдите му, и без да обръща внимание на вдлъбващия се под, отново се спусна към вратата към коридора. От стените зазвуча жужене, напомнящо на това на насекомо. Жълто-оранжевата светлина ставаше все по-ярка, като че ли невидима ръка превърташе невидим реостат. Ала този път, когато Майк завъртя валчестата дръжка, вратата се отвори. Все едно съществуващото зад издуващите се стени не се интересуваше от горящия човек; може би не си падаше по печено месо.

III

В една популярна песен от петдесетте се казва, че светът е оцелял благодарение на любовта, ала може би е по-вярно да се каже, че причината за оцеляването му са съвпаденията. Руфъс Диърборн, който през онази нощ се беше регистрирал в стая 1414, намираща се близо до асансьорите, беше търговски представител на фирмата на шевни машини „Сингер“ и беше пристигнал от Тексас, за да договори с шефовете повишението си. По ирония на съдбата деветдесет години, след като първият гост на хотела, пренощувал в стая 1408, се хвърли през прозореца ѝ, друг търговски пътник, занимаващ се с продажба на шевни машини спаси живота на писателя, дошъл с намерението да съчини разказ за стаята, за която се говореше, че е обитавана от духове. А може би преувеличавам; възможно е Майк Енслин да оцелееше дори ако в коридора нямаше никого — най-вече човек, който тъкмо се връщаше в стаята си след разходка до машината за лед. Така или иначе не е шега работа да ти се подпали ризата и нашият герой сигурно щеше да получи много по-сериозни изгаряния, ако не беше Диърборн, който притежаваше остър ум и бързи реакции.

В интерес на истината Руфъс твърде смътно си спомняше точно какво се случи. Съчини доста смислена история, която охотно разказа на репортерите от вестниците и пред телевизионните камери (ролята на герой му допаднаше, пък и може би увеличаваше шансовете му за повишение); ясно си спомняше как видя в коридора човека, обгърнат от пламъци, но по-нататъшните събития сякаш бяха обгърнати от гъста мъгла. Напразно се опитваше да ги възкреси в съзнанието си — все едно се мъчеше да си припомни какво е правил по времето на най-тежкия запой в живота си.

В едно беше сигурен, но не го каза пред репортерите, защото беше безсмислено — писъкът на горящия човек сякаш се усилваше, като че ли звукът се регулираше чрез завъртане на бутон.

Диърборн, който носеше кофичка с лед, се спусна към него. Непознатият — „Веднага забелязах, че само ризата му гори“ — обясни

Руфъс на репортерите — се блъсна във вратата срещу стаята, от която беше излязъл, олюля се и падна на колене. В този момент Диърборн се озова до него. С крак притисна рамото на запаления човек и го просна на килима в коридора. После го посипа с бучки лед.

Диърборн смътно си спомняше тези подробности. Спомняше си и още нещо, което му беше направило впечатление — от запалената риза се излъчваше прекалено силна светлина — знойна жълто-оранжева светлина, която му напомни за пътуването до Австралия заедно с брат му преди две години. Взеха под наем всъдеход и прекосиха Великата австралийска пустиня — пътуването беше страхотно, но и страшничко. Най-страховити бяха грамадните скали по средата на пустинята, наречени Еърс Рокс. Стигнаха до тях по залез слънце и светлината, падаща върху издяланите мъжки лица, бе като тази... знойна и странна... дори неземна...

Той коленичи до горящия човек, който вече не гореше, а тлееше, до човека, покрит с ледени кубчета, и го преобърна, за да угаси пламъчетата, облизващи гърба на ризата. Мимоходом забеляза, че кожата от дясната страна на шията му е опушена и е покрита с мехури, а връхчето на ухото му като че ли се е стопило, но иначе... иначе...

Диърборн вдигна поглед и му се стори — разбира се, беше пълна лудост, но му се стори, че вратата на стаята, от която беше изскочил горящият човек, е изпълнена с червеникавата светлина на австралийски залез, знойната светлина на пуст свят, обитаван от същества, каквито не е виждал нито един човек. Светлината беше ужасяваща (също като монотонното бръмчене, сякаш издавано от електрическа машинка за подстригване, която се опитва да проговори), но го привличаше като магнит. Искаше му се да пристъпи в нея. Да види какво се крие от другата страна.

Може би Майк също спаси живота на Диърборн. Забеляза, че Руфъс става, сякаш вече не се интересува от човека на пода, и че лицето му е изпълнено с пулсиращата светлина, бликаща от стая 1408. Помнеше всичко с много по-големи подробности отколкото продавача на шевни машини, но в крайна сметка Руфъс Диърборн не бе принуден да се самозапали, за да оцелее.

Той сграбчи за панталона спасителя си.

— Не влизай там! — изрече задавено, с глас, прегракнал от дима.
— Завинаги ще останеш там.

Диърборн спря и се втренчи в зачервеното, покрито с мехури лице на човека на пода.

— Там има призраци — добави Майк; думите му сякаш бяха вълшебно заклинание, защото вратата на стая 1408 гневно се затръшна, преграждайки пътя на светлината, заглушавайки страховитото бръмчене, напомнящо на говор.

Руфъс Диърборн, един от най-способните служители на компанията за шевни машини „Сингер“, изтича до асансьорите и включи противопожарната аларма.

IV

В учебника „Лечение на изгаряния — диагностичен подход“, шестнайсетото издание на който излезе от печат близо шестнайсет месеца след краткия престой на Майк Енслин в стая 1408 в хотел „Долфин“, е поместена интересна снимка на писателя. На нея се вижда само торсът, но това наистина е Майк. Познава се по бялото квадратно петно отляво на гърдите му. Плътта около него е подута и зачервена, на някои места дори има изгаряния втора степен. Белият квадрат бележи мястото на джоба на късметлийската хавайска риза, в който бе пхнат диктофонът.

Пластмасовият корпус на диктофона се е поразтопил от високата температура, но устройството още работи, лентата е наред. Не са наред изреченията, които са записани на нея. След като три-четири пъти прослуша касетата, Сам Фаръл, агентът на Майк, я захвърли в сейфа си и се престори, че не забелязва как е настръхнала кожата на кльощавите му ръце, загорели от слънцето. Оттогава не я е изваждал. Не изпитва желание отново да я прослуша или да пусне записа, за да задоволи любопитството на приятелите си, някои от които на драго сърце биха извършили убийство, само и само да чуят записаните думи на Енслин; хората, които принадлежат към издателски бизнес в Ню Йорк, са тясно свързани и слуховете бързо се разпространяват.

На Фаръл не му допадна гласът на Майк, запечатан на лентата, не му допадна онова, което казва Майк (*„Всъщност една зима брат ми беше разкъсан от вълци на магистралата за Кънектикът“*... да му се не види, какво ли означава това?), а най-много не му допадат звуците на фона на гласа — понякога са като жвакането на дрехите, въртящи се в пералня, в която е изсипан прекалено много прах, друг път сякаш бръмчи старомодна машинка за подстригване... а понякога приличат на човешки глас.

Докато Майк беше в болницата, някой си Олин — управителят на проклетия „Долфин“, представете си — посети Сам Фаръл с молба да прослуша записа на диктофона. Той категорично отказа, после

предложи на господин Олин незабавно да се разкара от кантората му и по пътя към скапания си хотел да благодари на Бога, че Майк Енслин е решил да не съди управата за проявена небрежност.

— Опитвах се да го убедя да не влиза в тази стая — промълви Олин. Тъй като по цял ден слушаше уморени пътници и капризни гости да се оплакват от какво ли не — от липсата на чисти кърпи в стаите до подбора на списанията, които се предлагат на щанда за пресата, заплахите на агента не му направиха впечатление. — Опитвах всичко възможно. Ако някой е проявил небрежност през онази нощ, то това е вашият клиент, господин Фаръл. И знаете ли защо? Защото беше прекалено самонадеян и не вярваше в историите за призраци. Поведението му беше, меко казано, неразумно. Не, направо опасно за живота му. Обзалагам се, че вече е променил възгледите си.

Въпреки неприятното чувство, което записът вдъхваше на Фаръл, той все пак искаше Майк да го прослуша, да го разтълкува, може би да го използва за написването на нова книга. Знае, че в случилото се с Енслин се съдържа достатъчно материал не за разказ, не само за една глава, а за цяла книга. Книга, която ще има много по-голям успех от поредицата с названието „Десет нощи в...“ Разбира се, не вярва на твърденията на Майк, че е приключил не само със съчиняването на разкази за приведения, ами с писателската си кариера. Авторите на бестселъри понякога имат подобни изблици, това е всичко. Държат се като примадони, но в крайна сметка именно затова са преуспели писатели.

Майк Енслин пък си дава сметка, че се е отървал леко... предвид обстоятелствата. Можеше да получи много по-тежки изгаряния; ако Диърборн не го беше посипал с бучки лед, като нищо щеше да изтърпи поне трийсет операции за присаждане на кожа вместо четири. Отляво на шията още има белези, но лекарите в бостънския Институт по изгаряния твърдят, че с течение на времето те ще се заличат от само себе си. Знае още, че раните от изгарянията, които месеци след кошмарната нощ му причиняваха нечовешки болки, бяха необходими. Ако не беше кибритът с безвкусната, старомодна картинка върху кутийката, щеше да умре в стая 1408, а смъртта му щеше да бъде неопикуема. В смъртния акт, издаден от съдебния лекар, сигурно щеше да пише, че той е починал от инфаркт, но истината щеше да бъде по-страшна.

Много по-страшна.

Зае и това, че извади късмет, задето написа три популярни книги за призраци, къщи и замъци, обитавани от привидения, преди наистина да попадне на място, завладяно от зъл дух. Сам Фаръл може би не вярва, че Майк Енслин е дотук с писането, но не се и налага; Майк го знае и заради двама им. Не може да напише дори пощенска картичка, без да го побият ледени тръпки и да му прилошее. Случва се, когато само гледа писалка (или диктофон), да си помисли: „*Картините бяха окачени накриво. Опитах се да наместя картините.*“ Не знае какво означава това. Не си спомня нито картините, нито каквото и да било от стая 1408... и слава Богу. Напоследък има проблеми с кръвното налягане (лекарят му обясни, че е често явление при хора с тежки изгаряния, и му предписа таблетки), зрението му не е наред (офталмологът му предписа капки), непрекъснато има болки в гърба, простата му се е увеличила... но това не е болка за умирање. Знае, че не е първият, който се е спасил от стая 1408, без наистина да се спаси — Олин се опита да му го каже — ала и това не е толкова страшно. Поне спомените му за онази нощ напълно са заличени. Понякога има кошмари, всъщност доста често (всъщност почти всяка нощ, мамка му!), обаче почти никога не си ги спомня, като се събуди. Останало е само усещането, че предметите започват да се заоблят и да се разтапят, както се бе разтопил корпусът на диктофона.

Премести се да живее в Лонг Айлънд и когато времето е хубаво, прави дълги разходки по брега. По време на една разходка само веднъж беше на границата да изрече онова, което си спомня за случилото се през седемдесетте минути, прекарани в стая 1408

— Никога не е било човек — каза с треперлив глас, обръщайки се към прииждащите вълни. — Привиденията... те поне някога са били хора. Онова в стената обаче... онова в стената...

Казват, че времето лекува. Той се надява с течение на времето кошмарите да изчезнат като белезите на шията му. Ала междуременно нощем осветлението в спалнята му е включено, та като се събуди от някой страшен сън, веднага да види къде се намира. В къщата няма телефон; в подсъзнанието му е загнездено нещо, което го кара да мисли, че ако вдигне слушалката, ще чуе дрезгав глас: „*Това е девет! Девет! Убихме твоите приятели! Всеки приятел вече е мъртъв!*“

А когато слънцето залезе и вечерите са безоблачни, той спуска щорите и завесите на всички прозорци. Седи като човек в тъмната стаичка на фотограф, докато часовникът го извести, че светлината — дори най-слабото зарево на хоризонта — е угаснала.

Не понася светлината по залез слънце.

Онова жълтеникаво сияние, преминаващо в оранжево, напомнящо на светлината в австралийската пустиня.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.